

[Anker Jørgensen.]
 og egentlig også her i dag. Hovedvægten har været lagt på det sociale, men der har været nul indrømmelser. Det synes vi er forkert, og jeg vil i den forbindelse også sige om byrdefordelingen: det er ikke rimeligt at sige det, man siger, at vi kunne have sørget for en anden byrdefordeling på et tidligere tidspunkt, når vi alle sammen ved, at vi jo så hen til, at både opgavefordelingen og byrdefordelingen skulle klares sammen med kommunalreformen, men det blev jo tabt på gulvet.

Om skattestigningerne kun dette. Det er uomtvisteligt, at i henhold til de papirer, vi har fået, er skatterne steget ganske betydeligt, og det var tallene for 1969 og 1970, jeg før sammenlignede med. Når man sammenligner indtægterne og indtægtsstigningerne i samme periode, kan der ikke være nogen tvivl om, at der er tale om en meget stærk stramning.

Ganske enkelte bemærkninger til finansminister Poul Møller. Han påpegede, at vi har en meget stor levestandard i Danmark, og at vi har haft en stadig reallønsfremgang. Ja, det er netop resultatet af en fornuftig økonomisk politik gennemført igennem de mange år under socialdemokratiets ledelse, men under vanskelige vilkår fra en borgerlig opposition. Nu hører man altså en finansminister stå her og sige, at det nok er tid at stoppe lidt op, og det ville jeg også give ham ret i, hvis ikke produktionen samtidig stiger ganske betydeligt; industrieksporten er f. eks. steget med 22 pct. i 1969. Vi synes, at der er en rimelig økonomisk baggrund for, at indkomstudviklingen så også kan fortsætte.

Om den dagsorden, vi har foreslået, vil jeg sige, at vi fra socialdemokratiets side godt kan rette os efter den høflige henstilling, det ændringsforslag, som hr. Morten Lange har stillet, der altså går ud på, at dagsordenen kommer til at indeholde de beslutningsforslag, som oppositionen, det vil sige socialdemokratiet og SF, har stillet.

Økonomiministeren (Nyboe Andersen):
 Hr. J. O. Krag sagde meget om det, han kaldte regeringens økonomisk mislykkede politik. Det er åbenbart den politik, der har ført til, at vi i 1969 havde en rekordfremgang i produktion, at vi havde det største

antal mennesker i arbejde, som vi nogen sinde har haft i Danmark, at vi endnu i januar måned trods den strenge vinter, vi har haft, har haft de laveste ledighedstal, som kun har eksisteret i ganske enkelte år før i tiden, at vi har haft og har et forbrug af rekordhøjde, et boligbyggeri, som er ganske overordentlig stort osv. osv.

Vi har en høj rente. Ja vel, men det hører jo højkonjunkturer til. Jeg er ganske enig med finansministeren i de bemærkninger, finansministeren gjorde om, at når hr. J. O. Krag henviste til, at renten var endnu højere end i trediveerne, er det sandelig ikke så mærkeligt. Da havde man jo bortset fra en ganske kort periode omkring devalueringen netop et meget lavt renteniveau, som man gerne har, når konjunkturerne er flade og der ikke er stærk udvikling i erhvervslivet. Også den nuværende internationale meget høje rente er forklaringen fremfor noget på, at vi i dag har et væsentlig højere renteniveau, end vi havde for et år siden. Denne internationale rentestigning er jo et resultat også af den internationale højkonjunktur og af de stærke inflationstendenser, som er kommet rundt omkring i Europa.

Jeg vil gerne understrege, at med det renteniveau, vi har i dag, har vi så til gengæld et obligationsmarked, der hviler i sig selv. Vi har fået ryddet til side den tunge arv, som vi overtog fra den tidligere regering i form af en enorm kø efter en obligationsrationering, der ikke kunne holde, og som enhver regering måtte have gjort noget ved i disse år.

Så meget er vel givet, at en sikker vej til ikke at få en lav rente, men måske få en endnu højere rente ville være at svække finanspolitikken.

Der har været talt om kasseoverskuddet, og hr. J. O. Krag henviste til, at nationalbankdirektør Hoffmeyer havde sagt, at der ikke var noget enkelt tal, der var det eksakt rigtige for et kasseoverskud. Det tror jeg vi alle kan være enige i. Jeg tror ikke, at regeringen eller regeringspartierne mener, at 1.461 mill. kr. eller hvad det nu er, der står på finanslovsforslaget, er præcis det eneste saliggørende tal. Når regeringens forslag kommer om bistand til folkepensionister, der er ramt ved kildeskattens indførelse, vil det også koste penge, og det betyder jo netop, at vi ikke dogmatisk hæfter os